نگاه

درد و درمان مدیریت منابع آب

حمیدرضا خدابخشی*

● چندی است سیاسیون بر این نکته تاکید دارند که در پیش‌گرفتن مشی اعتدال در شرایط بحرانی کشور جدای از اصلاح‌طلبی نیست. با توجه به شرایط موجود در محیط زیست و منابع آب کشور و مدیریتی که بر آن اعمال می‌شود، همواره این سؤال باقی است که چگونه می‌توان اعتدال را در مدیریت منابع طبیعی تعریف کرد؟ پاسخ به این پرسش نیازمند بررسی مشکلات بخش آب کشور است. بنابر نقشه جهانی ریسک‌های مرتبط با بخش کشاورزی جهان در سال ۲۰۱۶ از طرف سازمان FAO خشک‌سالی، کمبود آب و سیل سه تهدید اصلی ایران به حساب می‌آیند. درعین‌حال با نگاهی اجمالی به آمار و اطلاعات مرتبط با آب به‌خوبی می‌توان مشاهده کرد که منابع آب کشور به‌شدت کاهش یافته و از سرانه سالانه هفت هزار مترمکعبی در سال ۱۳۵۰ به سرانه هزارو ۷۰۰ مترمکعب در سال رسیده و با همین روند در سال ۱۴۰۴ به سرانه هزارو ۳۰۰ مترمکعب خواهد رسید که روندی به‌شدت کاهشی و خطرناک است. ایران در منطقه خشک و نیمه‌خشک جهان قرار گرفته و هر سال به مساحت بیابان‌های آن افزوده و حجم پوشش گیاهی و به‌ویژه درختان و جنگل‌های آن کاسته می‌شود؛ بارش متوسط سالانه در کشور و با پراکندگی ناموزون ۲۵۰ میلی مترمکعب یعنی یک‌سوم متوسط بارش سالانه جهانی است. موضوع مهم دیگر اینکه در کشور به طرح آمایش سرزمین و قابلیت‌های توسعه کشاورزی توجه نشده است؛ به طوری که توسعه کشاورزی و حفر چاه‌ها و بهره‌برداری از منابع آب و طرح‌های انتقال آب حوضه به حوضه در کشور به‌شدت تابع سیاسی بازی و لابی‌گری است؛ مراکز قدرت نیز هیچ سخن کارشناسی و تخصصی جدیدی را که در جهت منافع کوتاه‌مدت آنها نباشد در تصمیمات برنمی‌تابند و در مقابل آن به‌شدت موضع می‌گیرند که مهم‌ترین دلیل به قهقرارفتن منابع آب کشور و در لبه نابودی قراردادن آن است. دما افزایش و بارش‌ها تا ۳۰ سال آینده تا ۱۰ درصد کمتر و تقاضای آب ۶۰ درصد افزایش می‌یابد؛ راندمان آب در کشور بسیار پایین است و در بخش کشاورزی به طور متوسط ۷۰ درصد و در بخش شرب به‌طور متوسط ۳۰ درصد هدررفت آب داریم و به راندمان بهره‌برداری از منابع، تولید آب مجازی و ارزش نسبی آب در تولید محصولات کشاورزی یا کالا توجهی نمی‌شود و نسبت مصارف آب در بخش کشاورزی شرب و صنعت نامتناسب است و مصرف آب کشاورزی به طرز نامعقولی بالاست. از آنجا که ارتباطات با محافل جهانی برای استفاده از تجربیات ارزشمند، آموزش و فرهنگ‌سازی در سطح عموم بسیار پایین ارزیابی می‌شود، بنابراین ساختار مدیریت آب کشور ناهمگون است؛ پژوهش‌های کاربردی انجام‌شده نیز با بی‌توجهی مدیران روبه‌رو می‌شود چون بسیاری از بی‌تدبیری‌ها در مدیریت منابع آب را نشان می‌دهد. لابی‌های استانی و سلیقه‌های فردی جای مدیریت و سیستم‌های بهره‌برداری یکپارچه حوضه‌ای از منابع آب را گرفته و مدیران ارشد بسیاری از اولویت‌های اجرائی را با فشارهای بیرونی تعیین می‌کنند که این موضوع تا به امروز تنش‌های اجتماعی را به‌دنبال داشته است. برهمین‌اساس می‌توان پیش‌بینی کرد افزایش این تنش‌ها با ادامه روند فعلی دور از ذهن نخواهد بود. نگاه به ساختار و ضوابط انتخاب مدیران آب کشور حکایت از آن دارد که رویکردهای آب در ۳۴ سال پس از انقلاب اسلامی دستخوش تغییر عمده‌ای نشده و به‌هرروی فاجعه کنونی حاصل تثبیت شیوه مدیریت سخت‌افزاری چند دولت مختلف است. اشکال آنجاست که سازوکارهای مدیریت و تفکر مدیران حاکم آنچنان در هم تنیده است که به‌سختی می‌توان شیوه‌ها را از مدیران و مدیران را از شیوه‌های سنتی جاافتاده جدا کرد. مدیرعامل سازمان مدیریت منابع آب در گفت‌وگو با روزنامه اطلاعات، تأکید کرد: «بدیهی است در صورت ادامه وضعیت کنونی و کم‌رنگ‌ماندن جایگاه بخش آب در نظام مدیریتی (سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی) کشور، فقدان تغییر در نگرش مدیریتی بخش آب و جایگزین‌کردن به‌موقع مدیریت علمی در این بخش حیاتی، حساس و پیچیده آینده آبی کشور با ناامنی. بحران و فاجعه روبه‌رو خواهد شد». مدیریت آب کشور در بخش مصارف، هزینه ساخت سازه‌های غول‌پیکر همانند سدها، تونل‌ها و خطوط انتقال آب حوضه به حوضه و... دچار افراط و تفریط است. با توجه به روند حاکم به‌خوبی مشخص است که مدیریت و بهره‌برداری معتدل از منابع کم و رو به کاهش آب، نیازمند اصلاح و تغییر فرایندها و روش‌های مدیریت منابع آب به وسیله مدیرانی اصلاح‌گر، نوگرا و مسلط بر علوم مدیریت استراتژیک است. مسئولان معتقد به نظام‌های بهبود مدیریت و کیفیت باید بحث مدیریت پروژه را با تخصص‌های مختلف ازجمله اقتصاد و حقوق آب مدنظر قرار دهند. ولی نباید فراموش کرد که به‌منظور استفاده از تجربیات و علوم انباشته باید از مشاوره‌های مدیران قدیمی نیز بهره گرفته شود وگرنه نمی‌توان شاهد چیزی غیر از به‌هم‌ریختگی و تخریب بیشتر محیط زیست و منابع آب بود. در آخر اینکه در صورت اعمال تغییرات در شیوه‌های مدیریت منابع آب کشور که خیلی هم ضروری به‌نظر می‌رسند، آیا نمی‌توان این مشی را به اصلاح‌طلبی تعبیر کرد؟

*رئیس انجمن صنفی مهندسان صنعت آب

رئیس‌جمهور گفت از محیط‌زیست برو، گفتم خدا را شکر

ادامه از صفحه ۱۶

... یعنی اعتقاد دارم خانم مولاوردی هم کارهای خیلی خوبی کرده و دستاوردهای خیلی خوبی داشته و باید تاجایی‌که می‌شود، تلاش کنیم این دستاوردها را حفظ کنیم.

فعالان خانم اصلاح‌طلب با شما رایزنی کردند که این مسئولیت را نپذیرید، درست است؟

بله، صحبت کردند.

همین توصیه به خانم مولاوردی هم شد اما نه شما و نه مولاوردی نپذیرفتید و در دولت ماندید، چرا؟

چون رئیس، رئیس‌جمهور است (خنده). به‌هرحال آقای رئیس‌جمهور به جمع‌بندی براساس یک‌سری واقعیت‌ها رسیده بودند. ما هم بنا نداشتیم با آقای رئیس‌جمهور در این موضوع تقابل کنیم، یعنی اصلا دلیلی برای این موضوع نبود.

برخی می‌گفتند شما دلتان نمی‌خواهد مقام و قدرت را از دست دهید و به‌خاطر همین معاونت زنان را پذیرفتید...

به‌خاطر کدام قدرت؟ واقعا محیط زیست قدرت بود؟ کسانی که این قضاوت‌ها را می‌کنند، یک هفته خودشان را در سازمان محیط زیست جای من می‌گذاشتند یا یک هفته بیایند اینجا و ببینند. اصلا مشکل ما این است که اینها را پست می‌بینیم، مسئولیت را پست می‌بینیم، جایگاه را مقام می‌بینیم و این وظایف را قدرت می‌بینیم. درست است این یک نسبتی با مناسبات قدرت دارد، ولی قبل از آن اینها همه مسئولیت‌های سنگین است. اگر آدم فکر می‌کند از عهده‌اش برمی‌آید، باید بپذیرد به نظر من، اگر هم فکر می‌کند که نمی‌تواند؛ یعنی من یقینا اگر یک حوزه‌ای بود که یا علاقه‌ای نسبت به آن نداشتم یا سابقه‌ای نداشت، یقینا نمی‌پذیرفتم، یعنی دلیلی نداشتم که بپذیرم، چه نفعی دارد؟ این قدرت زمانی مطرح است که برای آدم منافع شخصی داشته باشد. من در دوره محیط زیست نه‌تنها منفعت شخصی نداشتم، بلکه مضرات شخصی و خانوادگی و آسیب‌های بسیار گسترده‌ای دیدم؛ بسیار گسترده. آخر قدرت و آن قدرتی که بسیار لذت‌بخش است و شیرین است و زیر دندان آدم مزه می‌کند، یک منفعتی دارد، یک نفعی دارد، یک نفع مادی ملموسی دارد؛ حالا نفع معنوی و خدایی‌اش با خدا که بالاخره اگر آدم فکر کند که دارد با خدا معامله می‌کند، آن قابل سنجش دنیایی نیست و یک چیز دیگر است. ولی دنیایی‌اش را باید ببینیم چه چیزی برای آدم به دست می‌آورد. به‌ویژه در حوزه خانم‌ها که کارکردن در این سطح برای خانم‌ها کار آسانی نیست، چون در کنار همه آنها در موضوعی مثل محیط زیست همیشه از من سؤال می‌کردند برای چه این‌همه هجمه است؟ می‌گفتم عده‌ای من را با عنوان همان خواهر مِری می‌بینند و سر موضوع ۱۳ آبان و دانشجوهای خط امام که بودم با من برخورد می‌کنند، عده‌ای من را همفکر آقای خاتمی می‌بینند و به آن دلیل حمله می‌کنند. در موضوع محیط زیست هم هرکسی یک جواب ردی از ما می‌شنید و خلاف قانون و مقررات یک انتظاراتی از ما داشتند و ما می‌گفتیم نه، آنها هم حمله می‌کردند. اما یک بخشی از آن یقینا به خاطر زن‌بودن بوده است، یعنی یک بخشی از آن یقینا یک عده‌ای خیلی دوست ندارند خانم‌ها را در مسئولیت‌ها و جایگاه‌های جدی ببینند، تصمیم‌گیر ببینند و قائل نیستند به این و حالا این نگاه دارد ان‌شاءالله عوض می‌شود، یعنی الان با حضور خانم‌ها در معاونت‌ها، در وزارتخانه‌ها، قطعا نگاه‌ها عوض می‌شود، ولی هست و واقعیتی است که ما می‌فهمیم.

خانم ابتکار! شما آمدید و اینجا مستقر شدید. اما در تلگرامتان و در اظهارنظرهایی که هنوز طرح می‌کنید، جای زنان خیلی کم‌رنگ است، انگار که هنوز باور نکرده‌اید که معاون زنان هستید.

اولا من یقینا بعد از دورانی که در محیط زیست بودم، بعد هم شورای شهر کار کردم، نسبت به آن نگاهی که در دوره مرحوم خانم حبیبی در بحث زنان داشتم، نگاهم خیلی تغییر کرده. فکر می‌کنم یک تجربه متفاوتی بوده این دوران و تأثیر گذاشته بود روی نگاهم در موضوع مسائل زنان، یعنی نمی‌شود چنین تأثیری را انکار کرد. دوم اینکه حتما به محیط زیست هنوز خیلی تعلق دارم و اتفاقا یک بخشی از این تعلق را حس می‌کنم که برای آن نگاه زنانه و مادری است، چون فکر می‌کنم بهترین حافظان محیط زیست اگر راه نجاتی برای کره زمین باشد با نگاه مادرانه است. من منافاتی بین این حوزه‌ها با هم هیچ‌وقت ندیدم. در محیط زیست هم که بودم نسبت به حضور زنان و مدیریت زنان؛ چون فکر می‌کنم بالاترین آمار و شاخص مدیریت زنان را در آن دوره در سازمان داشتیم و کاملا هم اعتماد می‌کردم، هم باور داشتم و هم فکر می‌کردم حضور زنان و نگاه زنانه در مدیریت محیط زیست کشور خیلی می‌تواند کمک کند. بنابراین من این حوزه‌ها را خیلی جدا از هم ندیدم و نمی‌بینم. الان هم اینجا نگاهم نسبت به محیط زیست است، ولی طبعا مأموریتم حوزه زنانه و خانواده است و حالا اشکال ندارد گاهی اوقات طعم سبز و محیط‌زیستی هم داشته باشد (خنده).

خانم ابتکار! چرا کامنت‌های اینستاگرامتان را بستید؟

(خنده) برای اینکه در محیط زیست حمله‌ها برنامه‌ریزی‌شده بود؛ اولا که من عمیقا به بحث گفت‌وگو و نگاه دموکراتیک اعتقاد دارم و بعد اعتقاد به گفت‌وگو، اعتقاد به بازبودن فضا، نقدپذیری انتقاد نسبت به کار را یک گشایش می‌دانم، الان هم می‌دانم و اینکه نقد شود کار، بسیار هم استقبال می‌کنم. هم سعی می‌کنیم تحمل و آن وسعت دید را داشته باشیم. از روز اولی که رفتم سازمان دیدم متأسفانه چندین مورد شکایت از خبرنگارها در دوره آقای احمدی‌نژاد شده همه را برگرداندیم و به خبرنگارها گفتیم انتقاد کنید و ما هیچ مشکلی با نقد، با طرح مشکلات و چالش و پرسش و پرسشگری نداشتیم، بیشترین حضور را من در جمع خبرنگارها داشتم و در این حوزه‌ها ما هیچ مسئله‌ای نداشتیم، ولی در یک مقاطعی، چون ما متأسفانه مورد یک هجمه سازماندهی‌شده و برنامه‌ریزی‌شده قرار گرفته بودیم و از نوع خودش بی‌نظیر بود در آن چهار سال. گروه‌های مختلف هم با هم چفت شده بودند. مثلا جنگل‌خوارها با شکارچی‌ها و آن‌ور با سیاسیون، با دلواپس‌ها؛ یکی ماشین الکتریکی علم می‌کردند، جنجال جمشید آرین، آن یکی می‌گفت خانم ابتکار رفت دست داد با وزیر آلمانی؛ وزیر آلمانی خب زن بود؛ یک‌جوری پخش کردند که هنوز که هنوز است عکسش را برای من می‌فرستند. می‌گویند شرم‌آور است این حرکت؛ می‌گویم خب زن بود. ما واقعا با پدیده خیلی عجیبی در این چهار سال مواجه بودیم، یعنی یک هجمه سازماندهی‌شده؛ من گاهی اوقات می‌گفتم یک سازمان حفاظت محیط زیست در مقابل این سازمان قرار گرفته برای تخریب و برای زدن، برای خبرسازی. ما هر کاری می‌کردیم و یک کار مثبتی انجام می‌دادیم، متناظرش یک خبر منفی می‌رفت. خیلی از این ماجراها داشتیم؛ یعنی هر کاری می‌کردیم و کار مثبت بود، پشتش یک هجمه و یک جنگ روانی بود.

هنوز هم ادامه دارد؟

تا یک حدی هست؛ برای مثال می‌گویند خانم ابتکار ۱۳ آبان سردمدار بوده اما الان، پسرش را فرستاده آمریکا. ولی کسی نمی‌گوید پسر من ۳۲ سالش بوده و فوق لیسانسش را ایران گرفته، چندین سال کار کرده در ایران، یک رشته‌ای را پیدا کرده، آن رشته را در ایران پیدا نکرده، بسیار علاقه‌مند است و با CV خیلی خوبی پذیرش گرفته با زنش و با بچه‌اش برای ادامه تحصیل، براساس آن پذیرش و استادی که آنجا پیدا کرده و رشته‌ای که پیدا کرده، رفت آمریکا برای ادامه‌تحصیل. ضمن اینکه مگر ما مشکلی داریم، الان با همه خصومت‌ها و دشمنی‌هایی که بین ایران و آمریکا بوده، درس‌خواندن هیچ‌وقت مسئله‌ای نبوده؛ این تصمیم خودش بوده و تصمیم گرفته و رفته، اما این تبدیل می‌شود به یک جنجال. یا سر مشکلاتی که برای آن یکی پسرم درست کردند، دعواهای شخصی یک فردی که دنبال اخاذی بود، دعواهای شخصی را به‌دلیل آن زمینه‌چینی‌هایی که برخی خبرگزاری‌ها کردند به یک ماجرای رسانه‌ای تبدیل کردند که اول یک جور دیگری مطرح شد و بعد آقای اژه‌ای اصلاح کرد و گفت نه، این مسئله شخصی بوده و هیچ ارتباطی ندارد. خب اینها جنجال‌هایی بود که خیلی به خانواده آسیب زد، چون خانواده که سیاسی نیستند و دنبال زندگی عادی خودشان هستند و هیچ حفاظی ندارند در قبال این هجمه‌ها عملا و بیشترین آسیب‌ها و حتی بدترین آسیب‌ها را خانواده من در این دوره دید. هجمه‌ها هم هجمه‌های سیستماتیک و کارشده بود و دیگر از حالت عادی کاملا خارج بود. کامنت‌ها هم کاملا مدیریت شده بود، این طرف یک ادمین داشتیم و از آن طرف چندهزار نفر با مأموریت کامل و کاملا مشخص بود و برنامه‌ریزی‌شده بود. خب این خارج از آن چارچوب‌ها بود، ضمن اینکه ما رسیدیم به اسفندماه و واقعا درگیر بودیم و کارهایمان را نمی‌کردیم و آمارمان را آماده می‌کردیم و تصمیم گرفتیم و گفتیم مدتی کامنت‌ها را ببندیم تا بعد ان‌شاءالله که فرصت بهتری فراهم شد، کامنت‌ها را باز می‌کنیم. بعد جمع‌بندی‌مان این شد که این هجمه‌ها و آن فضاسازی‌هایی که این کامنت‌ها به وجود می‌آورد که خیلی از حالت طبیعی خارج‌تر است؛ کامنت مدیریت‌شده بود، به‌همین‌دلیل تصمیم گرفتیم این کار را نکنیم، ولی در کنار این من مرتب با رسانه‌ها جلسه و مصاحبه داشتم، اما آن هجمه‌ها یک کار سیستماتیک بود.

در موضوع زنان، واژه‌ها نقش مهمی ایفا می‌کنند. یعنی اگر شما یک واژه را این طرف و آن طرف بگویید، ممکن است به قیمت‌های گزافی تمام شود. می‌خواهیم بدانیم آمده‌اید در معاونت زنان که چه بکنید؟ در مسائل و مشکلات زنان که از کمترین حقوق مدنی برخوردار هستند، شما دنبال برابری‌خواهی هستید، آیا دنبال این هستید که این برابری را در حقوق زنان و مردان ایجاد کنید؟

فکر می‌کنم برای برقراری قوانین و مقررات باید برابری میان زن و مرد برقرار شود، یعنی تمام تلاش ما این است که در نهایت زن و مرد و هر دو را انسانی ببینیم و باید تلاش کنیم در دولت، در مراجع سیاست‌گذاری، قانون و همه‌جا این نتیجه فراهم شود که زن و مرد فرصت‌های برابر داشته باشند و آن جاهایی که فاصله افتاده؛ در بهداشت، در آموزش، در مباحث حقوقی، سعی کنیم فاصله‌ها را کمتر کنیم و سعی کنیم این کار را هم بدون تنش، بدون آسیب، بدون جنجال‌هایی که همیشه آسیب‌زننده بوده به نظر ما، همیشه باعث شده عقب‌نشینی‌هایی داشته باشیم و باعث شده فرصت‌هایی را از دست بدهیم. سعی کنیم با یک خط‌مشی پویا جلو برویم، یعنی دچار ایستایی نشویم، دچار رکود نشویم، عقب‌نشینی نکنیم، ولی منطقی پیش رویم و با مشارکت همه بخش‌ها، همه قوا، اعم از زن و مرد؛ ما موضوع زنان را اصلا در این دوره قرار نیست ببینیم؛ یعنی موضوع زنان، موضوع مردان هم است. مردان باید به میدان بیایند و در خیلی از این مسائل کمک کنند؛ یعنی می‌خواهیم این فاصله زنانه - مردانه را کم کنیم، چون اولا اینجا مسائل خانواده هم است، ثانیا مسئله زنان اصلا موضوعی نیست که فقط زنانه دیده شود یا از سوی زنان دنبال شود؛ اتفاقا موقعی مسئله حل می‌شود که در برنامه‌ریزی‌های عمومی کشور، در برنامه‌ریزی‌های خاصی که می‌شود، در برنامه‌ریزی‌هایی که بسیاری از آنها هنوز دست آقایان است، مسئله کاملا دیده شود، متوجه آسیب شوند و به آن توجه کنند؛ بنابراین تلاشمان این است که یک؛ بتوانیم نگاه را فراگیر کنیم، بتوانیم خیلی از ممنوعیت‌های فرهنگی را که حالا نانوشته است که سقف‌های شیشه‌ای اطلاقش می‌کنیم؛ اینها را با گفت‌وگو، با تعامل، با صبر، ولی در عین تلاش برای پیشرفت، نه صبر به مفهوم ایستایی یا عقب‌نشینی پیش ببریم. به مفهوم اینکه این حق طبیعی آحاد جامعه است، حق زنان است، حق مردان است و دختری که از حقوق خودش آگاه نباشد یا جاهایی که واقعا به نظر می‌رسد این حقوق دارد نادیده گرفته می‌شود، این آسیبش فقط برای زنان نیست، این آسیب برای همه جامعه است، همه دارند لطمه می‌خورند.

می‌گویند به‌دلیل حواشی‌ای که حوزه زنان دارد، شما مسائل زنان را با چراغ خاموش پیگیری می‌کنید، الان این چراغ خاموش یعنی چه؟ دیگر حوصله حاشیه ندارید و دارید چه‌کار می‌کنید؟ احساس می‌شود هم‌صدایی شما با زنان یک جاهایی انگار کم است، یعنی یک‌وقت‌هایی که زنان نیاز دارند که شما به‌عنوان لیدر وارد شوید و بگویید من حواسم هست، سکوت می‌کنید، بعد ما وقتی که غرها را به گوش همکارانتان می‌رسانیم، می‌گویند خانم ابتکار دارد یک کارهایی می‌کند، ولی انگار حوصله ندارید جواب بدهید فعلا.

(خنده) حواسم هست... نه؛ حواسم هست. ما خیلی از کارهایی را که کردیم، خبری هم کردیم و داریم دنبال می‌کنیم. هدف‌گذاری‌های روشنی کردیم و فکر می‌کنیم برویم سراغ یک‌سری مسائل اساسی. مثلا در حوزه خشونت، خیلی شفاف جلو آمدیم؛ خیلی باز، خیلی روشن. من تقریبا در تمام سخنرانی‌هایی که می‌توانستم و با بحث خشونت مرتبط بوده که به‌تازگی هم برای هفته سلامت زنان صحبتی کردم؛ مستقیما به بحث خشونت‌های روانی، لفظی و فیزیکی علیه زنان اشاره کردم و همچنین به اینکه ما باید در این حوزه کار کنیم؛ هم کار فرهنگی و هم کار قانونی که لایحه امنیت اجتماعی زنان است و فکر می‌کنیم که مسئله خیلی مهمی است. گفتیم و صحبت هم می‌کنیم و خیلی هم روی این موضوع چندین جا که مرتبط با مسئله اورژانس‌های اجتماعی بوده یا مرتبط با بحث آسیب‌ها بوده، من رفتم و حضور پیدا کردم؛ برای اینکه مشخص شود در این مسئله موضعی شفاف و روشن داریم و موضوع خیلی مهم است. می‌خواهم بگویم ما در زمینه‌هایی که لازم بوده و شاید خبری و رسانه‌ای‌کردن کمک می‌کند و به نفع مسئله است، هم از نظر نشر آگاهی و هم از نظر اینکه دستگاه‌های دیگر را بیاوریم پای کار، کار کرده‌ایم؛ چون بالاخره ما نتیجه می‌خواهیم. اگر موضوعی را خبری می‌کنیم، به دلیل این است که اعتقاد داریم آگاهی، فهم و اطلاع‌رسانی آن حق بوده و مفید است و می‌تواند به حل مسئله کمک کند. اگر جاهایی هم سعی می‌کنیم بی‌دلیل مسئله حواشی پیدا نکند، به این دلیل است که فکر می‌کنیم کار ما را دچار مشکل می‌کند؛ منتها یک برداشت‌هایی، یک سلیقه‌هایی، یک نگاه‌هایی هم در جامعه ما وجود دارد. یک راهش این است که ما در همه این عرصه‌ها به آب بزنیم و بی‌محابا جلو برویم و یک‌سری جبهه‌های جدید را دوباره باز کنیم، هم درگیری‌هایی را به وجود بیاوریم، هم تنش‌هایی را ایجاد کنیم که عملا تجربه نشان داده خیلی حرکت ما در این زمینه کند خواهد شد؛ یعنی عملا اگر باب این رودررویی‌ها و تنش‌ها باز شود، آسیب‌ها هم زیاد خواهد بود و آن پیشرفت‌های لازم اتفاق نمی‌افتد. این به آن مفهوم نیست که مطالبات مطرح نشود، به این مفهوم نیست که ما مشکلات را مطرح نکنیم، انکار کنیم. نه؛ ما آسیب‌ها و مشکلات را انکار نمی‌کنیم؛ مشکلات هست، مطالبات هم هست؛ اما اینکه راه‌حل‌ها چیست و چگونه باید به سمت حل این مسائل برویم، فکر می‌کنم در بعضی از موارد در کمیسیون‌های دولت، جلساتی است که پیگیر موضوع هستیم و رها نکردیم و هیچ‌کدام از این موضوعاتی که مطرح است، رهاشده نیستند؛ اما جاهایی فکر می‌کنیم اگر کمتر رسانه‌ای شود، به‌نفع کار است؛ ولی اینکه مطالبات طرح شود، بیان شود، ما هیچ‌وقت مخالفت نکردیم.

خانم ابتکار با سازمان‌های موازی با معاونت زنان که همفکر هم نیستند، چه می‌کنید؟

ما اولا اعلام کردیم موضوع زنان را ملی می‌بینیم و فکر می‌کنیم همه باید کمک کنند. فکر کنم همدلی خیلی مهم است. هرچند ما یک اختلاف‌نظرهایی داریم و ممکن است بالاخره متفاوت فکر کنیم؛ ولی اشتراکاتی هم داریم؛ یعنی همه قبول داریم که مثلا حوزه خانواده، حوزه‌ای است که آسیب‌هایش خیلی زیاد شده، همه قبول داریم که آسیب‌های اجتماعی زیاد شده و یکی از قربانیان این آسیب‌ها، زنان هستند. البته پسرها هم هستند؛ پسرهای جوان هم دارند آسیب می‌بینند و این آسیب‌ها را همه قبول داریم، پس می‌توانیم با همدیگر به این تفاهم برسیم که برای اینکه راه‌حل‌های منطقی و علمی مؤثر را برای کاهش این آسیب‌ها پیدا کنیم، باید تلاش کنیم. می‌توانیم حوزه‌هایی هم پیدا کنیم که با هم در اجرا به اشتراک نظر برسیم. ممکن است در همه حوزه‌ها نباشد؛ ولی در حداقل‌هایی که می‌توانیم، با هم همکاری کنیم. به نظر من بالاخره قبول داریم طیف‌های مختلف سیاسی و طیف‌های مختلف فکری در این کشور وجود دارند؛ یعنی انکار یا تقابل با این طیف‌ها، برای بحث زنان به نظر من مفید نخواهد بود. ما بالاخره اصول خودمان را داریم؛ خط‌مشی دولت مشخص است، خط‌مشی ما برای زنان و برنامه‌هایمان را هم اعلام کردیم.

کی با هم برویم استادیوم فوتبال ببینیم؟

(خنده)... بالاخره این مشکلات در مقاطع مختلف پیش آمده است و بعد یک‌موقعی حل شده و رفته است. این فرازونشیب‌ها هست و ان‌شاءالله بالاخره با تلاش‌هایی که می‌شود و با درایت مشکلات حل می‌شود. من فکر نمی‌کنم ما در این مسائل توقف داشته باشیم و فکر کنم ما مسائل را حل می‌کنیم. زمانی که ما کار را در اوایل انقلاب شروع کردیم، حوزه ورزش بانوان کاملا بسته بود و حوزه ممنوعه بود و افرادی آمدند و فداکاری کردند؛ فداکاری‌هایی که خانم فائزه هاشمی کرد، خانم طاهریان کردند؛ واقعا شکستند؛ ولی با درایت، با برنامه‌ریزی و قدم‌به‌قدم. این نبود که بخواهند کاری کنند که یکدفعه همه راه‌ها بسته شود. قدم‌به‌قدم جلو رفتند و امروز به جایی رسیدیم که خیلی عادی است که شما تلویزیون را روشن می‌کنید و رسانه ملی دارد بانوان را پخش می‌کند. اصلا آن چیزی که می‌گویی، قابل تصور نبود. تصور نمی‌شد که روزی ما ورزش بانوان را در رسانه ببینیم. ورزش بانوان پخش می‌شود، امروز خانم‌ها و مدال‌آوران و دیروز خانم‌های پارالمپیک مدال‌آور که مدال آورده بودند و در خدمتشان بودیم. خیلی شرایط فرق کرده و من فکر می‌کنم یک واقعیت‌هایی را بالاخره جامعه ما باید بپذیرد و اینها اتفاقاتی است که لاجرم خواهد افتاد که تحولات مثبتی است.

شما برابری‌خواه هستید؟ بدون اینکه فکر کنید لطفا جواب بدهید...

خب نمی‌شود که فکر نکنم... . جوابش بله یا خیر نیست؛ جوابش یک توضیحی است که من فکر می‌کنم «انسان به ماهو انسان» و اساس خلقت است؛ چون ما هم جسممان و اینکه زن یا مرد آفریده شدیم و اینکه مسئولیت‌های اجتماعی‌مان مادری است یا پدری، اینها ثانویه است. اول اینکه انسان، یقینا همه انسان‌ها، همه انسان‌ها آن چیزی که قرآن کریم بر آن تأکید دارد، از نفس واحده خلق شده‌اند؛ یعنی در ذات، هویت و ارزش انسانی، هیچ فرقی بین انسان‌ها از جنسیت، از نژاد، از کلیت نیست.

نکته

در حوزه خشونت، خیلی شفاف جلو آمدیم؛ من تقریبا در تمام سخنرانی‌هایی که می‌توانستم و با بحث خشونت مرتبط بوده و به‌تازگی هم مستقیما به بحث خشونت‌های روانی، لفظی و فیزیکی علیه زنان اشاره کردم

خبر

کمبود ۵۳ قلم دارویی در کشور

● **ایسنا:** به دنبال طولانی‌شدن عدم پرداخت مطالبات داروخانه‌ها و برخی مشکلات ایجادشده در زمینه نحوه تأمین دارو، عضو هیئت‌مدیره انجمن داروسازان تهران، گفت: طبق آخرین گزارش‌ها ۵۳ قلم داروی اساسی در کشور دچار کمبود شده‌اند و باید توجه کرد که ادامه این روند و عدم تزریق منابع مالی پایدار به بخش دارویی کشور، باعث می‌شود با وضعیت مشابه دوره قبلی مواجه شویم. دکتر سیدحسام‌الدین شریف‌نیا درباره آخرین وضعیت پرداخت مطالبات داروخانه‌ها، گفت: طبق قانون بودجه سال ۱۳۹۰، سازمان‌های بیمه‌گر باید تا دو هفته بعد از اعلام بدهی و ارائه اسناد از سوی داروخانه‌ها، چه در بخش دولتی و چه در بخش خصوصی، ۶۰ درصد مطالبات داروخانه‌ها و تا سه ماه، کل مطالبات آنها را پرداخت کنند. او با بیان اینکه متأسفانه این قانون، چه پیش از طرح تحول سلامت و چه بعد از اجرای آن، هیچ‌گاه به درستی اجرا نشده است، افزود: درحال‌حاضر داروخانه‌های سرپایی که عمدتا داروخانه‌های مربوط به بخش خصوصی هستند، عمق مطالبات‌شان به فروردین امسال و اسفند سال گذشته بازمی‌گردد و نزدیک هفت ماه تأخیر در پرداخت مطالبات‌شان وجود دارد.. شریف‌نیا با اشاره به یکی از دستاوردهای طرح تحول نظام سلامت، اظهار کرد: یکی از نتایج اجرای طرح تحول نظام سلامت، کاهش کمبود اقلام دارویی بود. در دولت دهم حدود ۳۰۰ قلم داروی کشور به‌دلیل تحریم‌های بین‌المللی دچار کمبود بود، اما این میزان در آغاز طرح تحول نظام سلامت به ۳۰ قلم کاهش پیدا کرد. این درحالی است که متأسفانه اکنون میزان کمبود اقلام دارویی مجددا در حال افزایش است. او افزود: طبق آخرین گزارش‌ها ۵۳ قلم داروی اساسی در کشور دچار کمبود شده‌اند. باید توجه کرد که ادامه این روند و عدم تزریق منابع مالی پایدار به بخش دارویی کشور باعث می‌شود با وضعیت مشابه دوره قبلی مواجه شویم.

پرونده حضور زنان در ورزشگاه به شورای‌عالی انقلاب فرهنگی رسید

● **ایسنا:** رئیس شورای فرهنگی اجتماعی زنان و خانواده با اشاره به جلساتی که در این شورا برای تصمیم‌گیری درخصوص حضور زنان در ورزشگاه‌ها در حال برگزاری است، گفت: رویکردهای مثبتی نسبت به حضور زنان و خانواده‌ها در ورزشگاه‌ها وجود دارد اما حضور زنان به‌عنوان تماشاگر با پیش‌شرط‌هایی برای مناسب‌سازی ورزشگاه‌ها و فراهم‌کردن شرایط سالم و امن برای آنها همراه خواهد بود. زهرا آیت‌اللهی با اشاره به اینکه شورای فرهنگی-اجتماعی زنان و خانواده یکی از شوراهای اقماری شورای‌عالی انقلاب فرهنگی است و به‌عنوان نهادی فراقوه‌ای درخصوص حضور زنان در ورزشگاه‌ها تصمیم‌گیری خواهد کرد، گفت: در جلسه‌ای که هفته گذشته برگزار شد، افراد با دیدگاه‌های متفاوتی در این زمینه حضور یافتند. در پایان این جلسه با مشخص‌شدن پیچیدگی‌هایی که دراین‌خصوص وجود دارد، به این نتیجه رسیدیم تصمیم‌گیری دراین‌باره آن‌قدرها هم ساده نیست. حضور زنان در ورزشگاه‌ها ابعاد مختلفی دارد که نمی‌توان آن را تنها از یک زاویه دید. در جلسه‌ای که هفته آینده برگزار خواهد شد این موضوع به مصوبه‌ای قطعی خواهد رسید.؛ همچنین باید تصمیم گرفت که چه‌قدر حضور زنان به‌عنوان تماشاگر در مسابقات ورزشی بانوان ترویج شود یا تماشاگر مسابقات ورزشی عام با حضور مردان باشند؟ آیت‌اللهی با اشاره به لزوم رصد زیرساخت‌های لازم برای حضور زنان در ورزشگاه‌ها تصریح کرد: تجربه نشان می‌دهد گاهی افراد در ورزشگاه‌ها متانت و آرامش لازم را بعد از اتمام مسابقه ورزشی رعایت نمی‌کنند و ممکن است برخوردهای تهاجمی تماشاگران نه‌تنها به مردان بلکه به زنان نیز آسیب وارد کند.

شرکت ملی نفت ایران

فراخوان شناسایی و ارزیابی پیمانکار (یک مرحله ای)
مناقصه عمومی یک مرحله ای انجام خدمات نامه رسانی و بازبین کشیک خدمات در ساختمانهای شرکت ملی نفت ایران به شماره ۲۲-۹۶

شماره مجوز: ۱۳۹۶.۳۳۳۷ نوبت اول

شرکت ملی نفت ایران در نظر دارد انجام خدمات نامه رسانی و بازبین کشیک خدمات در ساختمانهای شرکت ملی نفت ایران طبق شرایط و مدارک مربوطه از طریق برگزاری مناقصه عمومی به صورت یک مرحله ای به شرکتهای ذیصلاح و واجد شرایط واگذار نماید. ازمتقاضیانی که دارای شرایط ذیل می باشند، درخواست می گردد از زمان چاپ آگهی نوبت اول تاحداکثر ۱۰ روز پس از درج دومین آگهی ضمن به همراه داشتن درخواست کتبی شرکت در مناقصه و معرفی نامه نماینده شرکت، جهت دریافت اسناد ارزیابی، تکمیل و عودت آن در مهلت تعیین شده در اسناد، به امور قراردادها و برآورد مقادیر - معاونت امور پشتیبانی به نشانی: تهران- خیابان حافظ - نبش خیابان رود سر - ساختمان مرکزی جدید شرکت ملی نفت ایران- طبقه ۱۱- اتاق ۱۱۰۵ مراجعه و در صورت لزوم با شماره تلفن های ۶۱۶۲۵۰۴۱ تماس حاصل نمایند.

الف- شرایط مناقصه گران
۱ -داشتن شخصیت حقوقی مستقل
۲ -داشتن تجهیزات و امکانات و تخصص لازم و توانایی انجام کار مطابق استانداردهای رایج در صنعت نفت
۳ -داشتن توانایی مالی و فنی کافی جهت اجرای موض